EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

17. september 2009 *

Kohtuasjas C-520/07 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 21. novembril 2007 esitatud apellatsioonkaebus,

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: K. Gross ja B. Martenczuk, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

teine menetlusosaline:

MTU Friedrichshafen GmbH, esindajad: *Rechtsanwalt* Th. Lübbig ja *Rechtsanwalt* M. le Bell,

hageja esimeses kohtuastmes,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees P. Jann, kohtunikud A. Tizzano (ettekandja), A. Borg Barthet, E. Levits ja J.-J. Kasel,

kohtujurist: V. Trstenjak,
kohtusekretär: R. Grass,

olles 19. veebruari 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Euroopa Ühenduste Komisjon palub oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 12. septembri 2007. aasta otsuse T-196/02: MTU Friedrichshafen GmbH *vs.* komisjon (EKL 2007, lk II-2889, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohus tühistas komisjoni 9. aprilli 2002. aasta otsuse 2002/898/EÜ Saksamaa poolt SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH-le antud riigiabi kohta (EÜT L 314, lk 75, edaspidi „vaidlusalune otsus") artikli 3 lõike 2 osas, milles nimetatud säte kohustab MTU Friedrichshafen GmbH-d (edaspidi „MTU") solidaarvastutuse korras tagastama 2,71 miljoni euro suuruse summa.

Õiguslik raamistik

2 Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ artikli 88] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339; edaspidi „määrus"), artikkel 10 näeb ette:

„1. Kui komisjoni käsutuses on ükskõik millisest allikast saadud teave väidetava ebaseadusliku abi kohta, kontrollib ta seda teavet viivitamata.

2. Vajaduse korral taotleb komisjon teavet kõnealuselt liikmesriigilt. Artikli 2 lõiget 2 ja artikli 5 lõiget 1 [ja 2] kohaldatakse *mutatis mutandis*.

3. Kui liikmesriik artikli 5 lõike 2 kohasele meeldetuletusele vaatamata ei esita taotletud teavet komisjoni määratud tähtaja jooksul või kui ta ei esita seda täielikuna, nõuab komisjon teabe esitamist otsusega (edaspidi „teabe esitamise korraldus"). Otsuses määratakse kindlaks, millist teavet nõutakse, ja nähakse ette ajavahemik, mille jooksul see tuleb esitada."

3 Määruse artikli 13 lõige 1 sätestab:

„Võimaliku ebaseadusliku abi kontrollimise põhjal tuleb teha otsus vastavalt artikli 4 lõigetele 2, 3 või 4. Kui otsustatakse algatada ametlik uurimismenetlus, lõpetatakse menetlus artiklis 7 ettenähtud otsusega. Kui liikmesriik ei järgi teabe esitamisega seotud korraldust, tehakse see otsus kättesaadava teabe põhjal."

4 Viimaks näeb määruse artikli 14 lõige 1 ette:

„Kui ebaseadusliku abi korral tehakse negatiivne otsus, nõuab komisjon, et kõnealune liikmesriik peab võtma kõik vajalikud meetmed, et abisaajalt abi tagasi saada (edaspidi „tagastamisotsus"). Komisjon ei nõua abi tagastamist, kui see on vastuolus ühenduse õiguse üldpõhimõttega."

Vaidluse taust

5 9. aprilli 1998. aasta kirjaga teatasid Saksamaa ametivõimud komisjonile Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgabeni vahendusel laeva- ja paadimootorite ehituse sektoris tegutsevale ettevõtjale SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH (edaspidi „SKL-M") tema ümberkorraldamise raames antud rahalisest abist.

6 SKL-M-i ja suure võimsusega diiselmootorite tootmise sektoris tegutseva ettevõtja MTU vahel tekkis 1997. aastal lepinguline suhe, mille eesmärk oli MTU poolt SKL-M-i ostmine.

7 5. novembril 1997 sõlmisid need äriühingud kaks lepingut. Esimese lepinguga anti MTU-le SKL-M-i osade ostuvõimalus. Teine leping, „Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertag zwischen SKL-M und MTU" (edaspidi „WLKV"), mis nägi ette ühisettevõtte loomise, kehtestas esiteks kahe ettevõtja olemasoleva oskusteabe ühiskasutuse ning teiseks kahe uut tüüpi mootori kavandamise, tootmise ja müümise eeskirjad.

8 Viimati nimetatud lepingu artikli 5 kohaselt sai MTU 15. juunil 2000 kolmandate isikute suhtes ainuõiguse kasutada nimetatud lepingus ette nähtud SKL-M-i oskusteavet, sealhulgas tööstusomandiõigusi või selliste õiguste registreerimistaotlusi, mis olid sellel ajal olemas. Vastutasuks selle eest sai SKL-M 6,71 miljonit Saksa marka (3,43 miljonit eurot), mis oli ette nähtud tekkinud arenduskulude katmiseks.

9 8. augusti 2000. aasta kirjaga teavitas komisjon Saksamaa ametivõime oma otsusest algatada EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud ametlik uurimismenetlus (EÜT 2001, C 27, lk 5), kutsudes asjassepuutuvaid isikuid üles esitama oma märkused. Sellega seoses küsis komisjon ka Saksamaa ametivõimudelt, kas MTU sai kasu SKL-M-ile antud abist või võis sellest tulevikus kasu saada.

10 1. septembril 2000 algatati SKL-M-i maksejõuetusmenetlus.

11 2000. ja 2001. aastal saadetud kirjadega esitas Saksamaa Liitvabariik komisjonile oma märkused ametliku uurimismenetluse alustamise otsuse kohta.

12 Kuna komisjon ei olnud nende vastustega rahul, siis kohustas ta 19. septembri 2001. aasta kirjas Saksamaa ametivõime esitama vajalikku teavet SKL-M-ile antud abi ühisturuga kokkusobivuse hindamiseks, kohaldades määruse artiklit 10. Selles kirjas märkis komisjon eelkõige, et temale kättesaadav teave ei võimalda kindlaks teha, kas osa SKL-M-ile antud abist kasutati pigem MTU kui SKL-M-i huvides, ega määrata kindlaks, kas MTU kasutas WLKV-s ette nähtud võimalust omandada SKL-M-i arendatud oskusteavet hinna eest, mis ei kajastanud selle tegelikku või eeldatavat turuväärtust. 9. novembril 2001 teatas komisjon veel, et sellise teabe puudumisel võtab ta lõpliku otsuse vastu tema käsutuses oleva teabe põhjal vastavalt määruse artikli 13 lõikele 1.

13 Saksamaa ametivõimud vastasid sellele korraldusele 23. jaanuari, 26. veebruari ja 11. märtsi 2002. aasta kirjadega. 5. märtsil 2002 edastasid nad komisjonile MTU poolt 1. oktoobril ja 21. novembril 2001 Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgabenile esitatud märkused SKL-M-i oskusteabe kasutamise kohta ja hinna kohta, mida viimati nimetatule WLKV alusel maksti.

14 9. aprillil 2002 võttis komisjon vastu vaidlusaluse otsuse, milles ta leidis ühelt poolt, et SLK-M-ile antud ümberkorraldamisabi ei vasta tingimustele, mis on sätestatud ühenduse suunistes raskustes olevate äriühingute päästmiseks ja ümberkorraldamiseks antava riigiabi kohta (EÜT 1994, C 368, lk 12), ja teiselt poolt, et Saksamaa Liitvabariik ei ole esitanud piisavalt teavet võimaldamaks välistada, et MTU sai WLKV abil kaudselt kasu SKL-M-ile ümberkorraldamise etapis kahju katmiseks antud abist.

15 Selles osas märkis komisjon nimelt, et MTU poolt SKL-M-ile makstud oskusteabe loovutamise hind, mis arvutati 1997. aastal hinnatud arenduskulude põhjal, on 5,30 miljoni Saksa marga võrra väiksem kui SKL-M-i kantud tegelikud arenduskulud.

16 Kuna Saksamaa ametivõimud ei ole esitanud objektiivset teavet oskusteabe tegeliku või eeldatava turuväärtuse kohta, leidis komisjon, et SKL-M-ile antud ümberkorraldamisabi on võidud kasutada vähemalt osaliselt sellise oskusteabe arendamisega tekkinud kahju korvamiseks, mida võidi kasutada pigem MTU kui SKL-M-i huvides. SKL-M, mida kontrollib riik, pidi kandma finantsriski, mis ei vasta turumajanduse tingimustes tegutseva investori põhimõttele. Vaidlusaluse otsuse põhjenduse 86 kohaselt võib oskusteabe loovutamine seega võrduda MTU-le riigi ressursside ülekandmisega maksimaalses summas 5,30 miljonit Saksa marka.

17 Seega järeldas komisjon, et Saksamaa ametivõimude poolt SKL-M-ile antud riigiabi summas 67,017 miljonit Saksa marka (34,26 miljonit eurot) on ühisturuga kokkusobimatu ning et kogu summast, mille tagastamist Saksamaa ametivõimud peavad nõudma, peavad 5,30 miljoni Saksa marga (2,71 miljonit eurot) suuruse summa tagastama SKL-M ja MTU solidaarselt (vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõige 2).

18 28. juunil 2002 esitas MTU Esimese Astme Kohtule hagi, milles taotles vaidlusaluse otsuse nimetatud sätte tühistamist.

Vaidlustatud kohtuotsus

19 Oma tühistamishagi põhjenduseks toob MTU välja kaks väidet, millest esimene väide tuleneb põhjendamise puudustest ja nende õigusnormide rikkumisest, mis puudutavad tingimuste olemasolu, mille põhjal võib järeldada, et talle on antud riigiabi, ning teine väide tuleneb määruse artikli 13 lõike 1 ebaõigest kohaldamisest ja faktiliste asjaolude õige ja erapooletu uurimise menetlustagatise rikkumisest.

20 Esmalt teist väidet hinnates sedastas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 39–45 kõigepealt, et komisjon järgis määruse artikli 10 lõikega 3 ja artikli 13 lõikega 1 kehtestatud menetlusnorme, selleks et ta võiks teha vaidlusaluse otsuse kättesaadava teabe põhjal.

21 Siiski märkis Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 46, et nimetatud artikli 13 lõige 1 ei luba komisjonil panna teatud ettevõtjale isegi solidaarvastutuse korras kohustust tagastada kindlaksmääratud osa ühisturuga kokkusobimatuks tunnistatud abi summast, kui riigi ressursside ülekandmine, millest nimetatud ettevõtja kasu sai, on hüpoteetiline.

22 Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 48, et vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõikes 2 sisalduv solidaarvastutuse korras tagastamise kohustus põhineb oletustel, mida komisjoni käsutuses olev teave ei võimalda kinnitada ega ümber lükata. Esimese Astme Kohus tõi nimetatud kohtuotsuse punktis 47 eeskätt esile, et komisjon piirdus vaidlusaluse otsuse põhjenduses 88 selle tuvastamisega, et „kättesaadav teave ei võimalda välistada", et MTU sai SKL-M-i ressursside ülekandmisest kasu, kui oskusteavet omandati soodsaks peetud tingimustel.

23 Esimese Astme Kohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 50 lisaks, et abi saanud ettevõtja kohustamine tagastada abist osa solidaarkorras määruse artikli 13 lõiget 1 kohaldades ei ole mingil viisil EÜ asutamislepinguga riigiabi valdkonnas kehtestatud menetluse kohaldamise vajalik tagajärg, „kuna liikmesriik, kes annab abi, mille tagastamist nõutakse, on igal juhul kohustatud nõudma abi tagastamist tegelike abisaajate poolt komisjoni kontrolli all, ilma et oleks vaja abisaajaid tagastamisotsuses ilmtingimata mainida ning seda enam täpsustada summade suurust, mille tagastamine igal abisaajal lasub."

24 Neid kaalutlusi silmas pidades ning talle esitatud hagi esimest väidet hindamata tühistas Esimese Astme Kohus vaidlusaluse otsuse artikli 3 lõike 2 osas, milles MTU-d kohustatakse solidaarvastutuse korras tagastama ühe osa SKL-M-ile antud abist.

Poolte nõuded

25 Apellatsioonkaebuses palub komisjon Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– teha kohtuasjas lõplik otsus, jättes tühistamishagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista MTU-lt välja nii apellatsioonimenetluses kui esimese astme menetluses tekkinud kohtukulud.

26 MTU palub Euroopa Kohtul:

– tunnistada apellatsioonkaebus vastuvõetamatuks;

– teise võimalusena jätta see põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Apellatsioonkaebus

27 Komisjon esitab oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks kaks väidet, mille kohaselt on Esimese Astme Kohus rikkunud määruse artikli 13 lõiget 1 ja artikli 14 lõiget 1 tõlgendades õigusnorme.

Esimene väide

– Poolte argumendid

28 Oma esimeses väites leiab komisjon, et Esimese Astme Kohus on rikkunud õigusnormi, eeldades vaidlustatud kohtuotsuse punktides 46–51, et üksnes kättesaadava teabe põhjal tehtud otsus määruse artikli 13 lõike 1 tähenduses ei saa puudutada sellise tegeliku abisaaja kindlakstegemist, kellelt abi tagastamist nõuda.

29 Komisjoni sõnul ei anna määrus selliseks tõlgenduseks alust, eeskätt ei leia seda määruse artikli 13 lõike 1 ja artikli 14 lõike 1 sõnastusest.

30 Viimati nimetatud artiklis mainitud tagastamisotsus on negatiivse otsuse lahutamatuks osaks, kusjuures ebaseadusliku abi korral võib negatiivse otsuse võtta vastu kättesaadava teabe põhjal.

31 Peale selle oleks komisjoni arvates Esimese Astme Kohtu vastupidisel tõlgendusel kahjulikud tagajärjed. Selline tõlgendus ei võimaldaks ühelt poolt tagada riigiabi üle teostatava ühenduse kontrolli tõhusust, mille peamine eesmärk – mida kinnitab määruse põhjendus 13 – on vältida ebaseadusliku abi tõttu tekkinud konkurentsimoonutusi, tagastades viivitamatult alusetult saadud summad. Teisalt tooks selline tõlgendus kaasa selle, et komisjon jääks selles valdkonnas ilma enamikust oma „sunnivahenditest", mis võiks oluliselt kahjustada ebaseadusliku abi tagastamise menetluste tõhusust, soodustades vähese koostöövalmidusega liikmesriike.

32 MTU arvates on käesolev väide vastuvõetamatu, kuna komisjon kummutab sellise Esimese Astme Kohtu väite, mida viimatinimetatu ei ole tegelikult mingil moel esitanud.

33 Igal juhul väidab MTU, et Saksamaa ametivõimud saatsid nõuetekohaselt kogu nõutud informatsiooni ning komisjon rikkus menetlusnorme, mida peab järgima otsuse vastuvõtmisel määruse artikli 13 lõike 1 alusel. Seetõttu ei ole vaja lahendada teisejärgulist küsimust, kas komisjon saab põhimõtteliselt teha oma abisaaja kindlakstegemist puudutava otsuse kättesaadava teabe põhjal.

– Euroopa Kohtu hinnang

34 Esmalt tuleb märkida, et käesolev väide põhineb vaidlustatud kohtuotsuse asjaomaste punktide ekslikul mõistmisel.

35 Vastupidi komisjoni väidetule ei nähtu nimetatud punktidest tegelikult, et Esimese Astme Kohus oleks üldiselt välistanud selle, et määruse artikli 13 lõike 1 alusel tehtud

otsusega saab kindlaks teha tegeliku(d) asjaomase abi saaja(d) ning seejärel kohustada neid abi tagastama.

36 Vastupidi, Esimese Astme Kohus toonitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45 selgelt põhimõtet, et „kui liikmesriik ei esita komisjonile teavet, mida komisjon on tal käskinud esitada, võib komisjon võtta abi kokkusobimatuse tuvastamise otsuse vastu kättesaadava teabe põhjal ning vajalikul juhul määrata, et asjaomane liikmesriik peab kooskõlas määruse nr 659/1999 artikliga 14 saama abisaajalt abi tagasi".

37 Tegelikult jõudis Esimese Astme Kohus, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 46–51, arvestades üksnes kõnealuse juhtumi eripärasid ning eeskätt asjaolu, et see osa komisjoni otsusest, mille tühistamist hagis taotleti, põhineb üksnes oletustel, punktis 51 järeldusele, et käesoleva juhu asjaoludel „ei saa komisjon õiguspäraselt toetuda määruse […] artikli 13 lõikele 1, et panna MTU-le vaidlustatud otsusega kohustus solidaarvastutuse korras tagastada üks osa SKL-M-ile antud abist".

38 Seega tuleb esimene väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

– Poolte argumendid

39 Oma teises väites leiab komisjon, et Esimese Astme Kohus rikkus õigusnormi, kuna ta oletas ekslikult, et see osa vaidlusalusest otsusest, mille tühistamist hagis taotleti,

põhineb üksnes oletusel, mis ei vasta nendele otsustele esitatud nõuetele, mis võetakse vastu kättesaadava teabe alusel määruse artikli 13 lõike 1 tähenduses.

40 Ühelt poolt väidab komisjon, et vastupidi Esimese Astme Kohtu järeldustele ei ole võimalik nõuda täielikku kindlust otsuse raames, mis on vastu võetud kättesaadava teabe alusel.

41 Tegelikult volitab määruse artikli 13 lõige 1 komisjoni sõnaselgelt võtma vastu sellist otsust juhul, kui hoolimata nõuetekohasest korraldusest esitada teavet, ei ole komisjon saanud riigi ametiasutustelt asjakohast informatsiooni. Sellises olukorras on seega võimalik, et kättesaadav teave jääb puudulikuks ja fragmentaarseks, kui see moodustab siiski piisava aluse põhistamaks komisjoni oletust. See tuleneb muu hulgas *a contrario* kohtupraktikast, mille kohaselt võib komisjon tugineda kättesaadavale teabele, mis on fragmentaarne ja puudulik, üksnes juhul, kui ta on saatnud kõnealusele liikmesriigile informatsiooni esitamise nõude; selles osas viitab komisjon 13. aprilli 1994. aasta otsusele liidetud kohtuasjades C-324/90 ja C-342/90: Saksamaa ja Pleuger Worthington *vs.* komisjon (EKL 1994, lk I-1173, lk 29).

42 Teiselt poolt heidab komisjon Esimese Astme Kohtule ette, et see kvalifitseeris komisjoni käes oleva informatsiooni üksnes oletusteks, kuigi see teave, mis võimaldas komisjonil eeldada, et üks osa abist kanti üle MTU-le, oli usaldusväärne informatsioon, mis pärines eelkõige SKL-M-i pankrotihalduri arvamusest, nagu nähtub vaidlusaluse otsuse põhjendustest 79–86.

43 MTU arvates on teine väide vastuvõetamatu, kuna sellega osaliselt üksnes vaidlustatakse Esimese Astme Kohtu teostatud asjaolude hindamine ja osaliselt üksnes esitatakse üldiseid juriidilisi märkusi, millel puudub igasugune otsene seos käesoleva kohtuasjaga.

44 Sisu osas väidab MTU peamiselt, et Esimese Astme Kohus sedastas õigesti ühelt poolt, et üksnes oletustest ei piisa tagastamise korralduse aluseks, ja teiselt poolt, et käesoleval juhul tugines komisjon MTU-le tehtud soodustuse olemasolu ning selle summa osas tegelikult sellistele oletustele.

45 MTU arvates ei olnud komisjonil tegelikult usaldusväärset informatsiooni, mille põhjal teha MTU-d puudutav tagastamise korraldus. Komisjon tugines tegelikult oletusele, mis tehti tema käsutuses oleva teabe pealiskaudse ja ühekülgse uurimise põhjal, kusjuures informatsiooni hulgas olid MTU üksikasjalikud märkused, millest nähtus, et MTU ei saanud mingit soodustust, kuna kõik SKL-M-iga sõlmitud lepingu sätted olid kokku lepitud turutingimustel.

– Euroopa Kohtu hinnang

46 Mis puudutab esiteks käesoleva väite vastuvõetavust, siis tuleneb EÜ artikli 225 lõikest 1 ja Euroopa Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust, et apellatsioonkaebus peab piirduma õigusküsimustega ja selle aluseks võib olla üksnes Esimese Astme Kohtu pädevuse puudumine, menetlusnormide rikkumine, mis kahjustab kaebaja huve, või ühenduse õiguse rikkumine Esimese Astme Kohtu poolt (vt eelkõige 16. märtsi 2000. aasta otsus kohtuasjas C-284/98 P: parlament *vs.* Bieber, EKL 2000, lk I-1527, punkt 30, samuti 14. juuli 2005. aasta määrus kohtuasjas C-420/04 P: Gouvras *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-7251, punkt 48, ja 20. märtsi 2007. aasta määrus kohtuasjas C-323/06 P: Kallianos *vs.* komisjon, EKL 2007, lk I-43, punkt 10).

47 Vastupidi MTU väidetule ei piirdu käesolev väide esimeses astmes teostatud faktiliste asjaolude hindamise vaidlustamisega, vaid see vaidleb vastu ka määruse artikli 13 lõike 1 tõlgendusele, mille Esimese Astme Kohus andis tingimustele, kuidas tuleb võtta kättesaadava teabe alusel selle sätte tähenduses vastu otsus, mille kohaselt ei vasta neile

tingimustele komisjoni otsus, mis põhineb sellisel oletusel nagu käesoleval juhul Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatu. Selline vaidlustamine tõstatab seega õiguslikusimuse.

48 Sellest järeldub, et see väide on vastuvõetav osas, milles see on suunatud selle vastu, kuidas Esimese Astme Kohus on tõlgendanud nõudeid, millele peab vastama otsuse vastuvõtmine määruse artikli 13 lõike 1 alusel.

49 Seevastu on vastuvõetamatud komisjoni selle väite raames esitatud argumendid, millega tahetakse kahtluse alla seada tõendite hindamine Esimese Astme Kohtu poolt, heites nimetatud kohtule ette, et ta ei võtnud arvesse vaidlusaluses otsuses sisaldunud teatavat informatsiooni.

50 Selline hinnang ei allu tegelikult Euroopa Kohtu kontrollile, välja arvatud juhul, kui Esimese Astme Kohtule esitatud asjaolusid ja tõendeid on moonutatud (vt selle kohta eelkõige 2. märtsi 1994. aasta otsus kohtuasjas C-53/92 P: Hilti *vs*. komisjon, EKL 1994, lk I-667, punkt 42, 7. jaanuari 2004. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ja C-219/00 P: Aalborg Portland jt *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-123, punkt 49, ning 23. märtsi 2006. aasta otsus kohtuasjas C-206/04 P: Mülhens *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL 2006, lk I-2717, punkt 28); käesolevas asjas ei ole komisjon niisugust moonutamist tõendanud ega seda isegi väitnud.

51 Mis puudutab teiseks käesoleva väite põhjendatust, siis tuleb kõigepealt märkida, et vastupidi komisjoni väidetule ei ole Esimese Astme Kohus kuidagi nõudnud, et komisjonil peaks olema täielik kindlus, selleks et ta saaks vastu võtta otsuse määruse artikli 13 lõike 1 alusel.

52 Tegelikult nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 46–48, et Esimese Astme Kohus leidis üksnes – kaugel sellest, et nõuda niisugust kindluse taset –, et vaidlusalune otsus võeti vastu vaid oletuse põhjal, mida komisjoni käsutuses olev informatsioon ei

kinnitanud ega lükanud ka ümber, kusjuures komisjon nentis ainult, et puuduvad asjaolud, mis võimaldaksid välistada, et MTU sai kasu riigi ressursside ülekandmisest.

53 Sellist järeldust tehes ei rikkunud Esimese Astme Kohus ühtki õigusnormi.

54 Tõsi on see, et määruse artikli 13 lõige 1, mida kinnitab väljakujunenud kohtupraktika (vt eelkõige 14. veebruari 1990. aasta otsus kohtuasjas C-301/87: Prantsusmaa *vs.* komisjon, nn Boussac Saint-Frères'i kohtuotsus, EKL 1990, lk I-307, punkt 22; 21. märtsi 1990. aasta otsus kohtuasjas C-142/87: Belgia *vs.* komisjon, EKL 1990, lk I-959, punkt 18, ja eespool viidatud 13. aprilli 1994. aasta otsus kohtuasjas Saksamaa ja Pleuger Worthington *vs.* komisjon, punkt 26), volitab komisjoni juhul, kui viimane tuvastab, et abi on antud või muudetud sellest teavitamata, võtma vastu otsuse, mis kuulutab abi ühisturuga kokkusobivaks või kokkusobimatuks ja mis on tehtud kättesaadava teabe põhjal, kui tegemist on liikmesriigiga, kes koostöö tegemise kohustust rikkudes ei ole esitanud komisjonile teavet, mida viimane liikmesriigilt on nõudnud. Vajaduse korral võib sellise otsusega nõuda ka määruse artiklis 14 sätestatud tingimustel juba antud abisumma tagastamist.

55 Seda komisjoni võimalust ei saa, nagu väitis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 50, siiski tõlgendada nii, et see vabastab komisjoni täielikult kohustusest tugineda oma otsustes teatava usaldusväärsusega ja üksteisega kokkusobivatele tõenditele, millele komisjon saab toetuda neis järeldustes, mis ta on teinud.

56 Sellises olukorras nagu käesolev peab komisjon vähemalt veenduma, et tema käsutuses olev teave, isegi kui see on puudulik ja fragmentaarne, moodustab – mida komisjon on tunnistanud ka oma apellatsioonkaebuses – piisava aluse võimaldamaks järeldada, et ettevõtja on saanud soodustust, mis kujutab endast riigiabi.

57 Sellised kaalutlused on veelgi kaalukamad siis, kui komisjon nõuab, nagu käesolevas asjas, abisaajalt abi tagastamist; sellise tagasimaksmise peamine eesmärk on ära hoida konkurentsi moonutamist, mis on põhjustatud teatud konkurentsieelisest, ning taastada seega abi andmisele eelnenud olukord (vt selle kohta eelkõige 8. mai 2003. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-328/99 ja C-399/00: Itaalia ja SIM 2 Multimedia *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-4035, punkt 66, ja 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-277/00: Saksamaa *vs.* komisjon, EKL 2004, lk I-3925, punktid 74–76).

58 Käesoleva kohtuotsuse eelnevates punktides meenutatud põhimõtetest tuleneb, et komisjon ei saa eeldada, et ettevõtja on saanud riigiabi näol soodustust, kui ta tugineb üksnes negatiivsele oletusele, mis põhineb asjaolul, et vastupidise järelduse tegemiseks puudub teave ning kui puuduvad teised tõendid, mis võiksid positiivselt tõendada sellise soodustuse olemasolu.

59 Nagu käesoleva otsuse punktis 52 meenutatud, leidis Esimese Astme Kohus just asjaolu tõttu, et vaidlusalune otsus põhineb sellisel oletusel, et see otsus ei saa õiguslikult kehtivalt tugineda määruse artikli 13 lõikele 1.

60 Eeltoodust tulenevalt tuleb teine väide lükata tagasi kui osaliselt vastuvõetamatu ja osaliselt põhjendamatu.

61 Kuna ühegi väitega, mis komisjon oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks on esitanud, ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus jätta tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

62 Kodukorra artikli 122 esimene lõik sätestab, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

63 Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

64 Kuna MTU on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb viimaselt välja mõista käesolevas kohtuastmes menetlusega seotud kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Ühenduste Komisjonilt.

Allkirjad